RƠI TRONG CHƠI VƠI VỚI TAC GIẢ AN HẠ ĐONG DUY HOANG KIEM NAM

Rơi trong chơi vơi với An Hạ Đông Duy Hoàng Kiếm Nam Ở đáy cùng niềm hoan lạc tình yêu, khi tình còn nồng là lúc để biết chắc chúng ta hiện hữu Đồng thời cũng lặng lờ rơi trong Nỗi Ám ảnh của hư vô " An Hạ trong mắt tôi, trong trong cái cõi đời rất thường này là một người đàn bà trẻ đẹp và thành công. Một người đàn bà trẻ đẹp như vậy mà cứ muốn chết, nghĩ về cái chết, viết về cái chết là một chuyện khó hiểu dù rằng cũng trong đời thường, quả thật không chỉ những người cùng khổ tuyệt vọng mới nghĩ tới cái chết mà những người sung sướng hạnh phúc nhất đôi khi lại tìm tới cái chết. Đó là lúc người ta không còn gì để thèm muốn nữa. Quá dư thừa hay quá khốn cùng là hai diện của cuộc đời, gần kề nhau như sống và chết. Nhân vật của An Hạ Rơi Trong Chơi Vơi là hai người khơi khơi muốn chết, không vì một lý do rõ rệt nào, kiểu như câu thơ của Thanh Tâm Tuyền : "Tôi buồn (khóc) như buồn nôn" sửa lại một chút thành tôi buồn (chết) như buồn nôn. Thật ra, ẩn sâu dưới cái mặt bằng dửng dưng tìm vào cõi chết của nhân vật Rơi Trong Chơi Vơi là cả một trời âm u của những ẩn ức, những khát vọng, những mặc cảm, như một khu rừng chằng chịt của tâm thức mà tác giả An Hạ qua tác phẩm của mình , như một nhà phân tâm học, một khoa học gia, một thiền sư, đã cố gắng mệt mọi để truy tìm một lời giải đáp qua sinh hoạt của hai con người nỗ lực tìm vào cõi chết. Hắn một người đàn ông, học thức, không già lắm, không giầu lắm cũng không nghèo lắm nhưng chắc chắn đang trong một tình trạng trầm cảm mà theo những nhà tâm lý học, đang muốn chết, nghĩ về cái chết, cách chết mặc dù trong tiềm thức vẫn muốn bám lấy một điều gì đó để ra khỏi cái thôi thúc muốn chết, một lời can ngăn, một tình bạn, một người thân hay một tình yêu nhưng vẫn chưa hay không tìm thấy trong cuộc đời gần cận quanh mình. Họ đi tìm cái chết nhưng trong mơ hồ là đang cố tìm vào cõi sống. Hắn âm thầm chuẩn bị cho cái chết của mình nhưng tuyệt vọng vì cuộc đời chung quan coi bộ vẫn lạnh lùng, bất cần , vẫn tươi cười trong những dối trá, tham vong , mầu mè khiến hắn rơi trong vực sâu của cô đơn, cô lập như chính lời tự thú của hắn: " Tôi không có anh chị em ruột. Ngươi thân chỉ có vài người mà tôi chắc rằng sự ra đi của tôi cũng chẳng làm nên chấn động gì lớn lao với họ. Một người mẹ mất năm ngoái, một ông bố đã mất liên lạc hơn hai mươi năm, một cô vợ cũ vẫn giữ quan hệ thông thường , vừa thân thuộc vừa xa lạ" Hắn tỏ vẻ dưng dưng , bất cần, khinh bạc trước cuộc đời thường nhưng trong thâm tâm nhận biết rõ là chính hắn mới là người đang bị cuộc đời bỏ rơi. Gần nhất là bị bỏ rơi trong cuôc hôn nhân thất bại. Một cuộc hôn nhân như mọi người , như cuộc đời, mà chính hắn từng tin rằng sẽ đạt được "một cuộc sống bình thường… ít nhất với chuyện trên giường đều đặn ". Thế nhưng, khi cuộc tình đã lỡ hắn chợt phát hiện ra rằng:
" Khi quá thân thuộc (kể như chuyện trên giường đều đặn) , người ta hiếm khi phát hiện ra vẻ đẹp của những thân thuộc đang có ". Hắn hoảng hốt nhận ra điều này sâu cái mất mát thân thuôc ghê gớm nhất đó là cái chết của bà mẹ hai năm trước, một cú shock dứt điểm , quyết liệt cắt đứt mối quan hệ cuối cùng giữa hắn và cuộc đời chung quanh.Ý muốn tự huỷ hoại dấy lên từ đấy.

Môt đứa trẻ có cha mà như mồ côi xuốt hai chục năm qua, một bà mẹ có chồng mà sống lạnh như một goá phụ, yêu con nhưng cũng lạnh lùng xa cách, không gần gũi khiến hắn cũng không thể thực sự thân thiết với bất cứ ai và tự hỏi: 'Tôi từng tự hỏi về sự cô độc của chính mình"
Tại sao lại phải tự hỏi về sự cô độc của mình. Hắn không hiểu nguyên do cái tâm thức khép kín vào nên trong là vì chuyện ông bố bỏ đi biệt tích hay do sự lạnh lùng của bà mẹ và tự kết tôi mình " chăc chắn tôi phải có một cái gì đó khiếm khuyết….. .. Mày là một thằng khiếm khuyết nên bố mày bỏ đi , mẹ mày coi mày như vô hình." Thực vậy hắn không thể nhìn ra rằng cái ngục tù cô đơn đang giam hãm hắn chỉ là sự phức tạp hoá của một thứ mặc cảm bản năng mà người ta gỏi là mặc cảm Oedipus Oedipus trong thần thoại Hi lap là một người hùng mang định mang bi thảm .Từ sơ sinh đã bị cách ly gia đình nên lớn lên ông giết cha lấy mẹ làm vợ. Khi phát hiện ra sự thật bà mẹ treo cổ tự tử còn Oedipus tự khoét mắt mình . Mặc cảm oedip trong phân tâm học cho rằng tự bản năng con trai có khuynh hướng yêu mẹ ghen tức với bố, ngược lại con gái yêu bố kình chống mẹ. Mặc cảm này được chứng minh là có thật nhưng sẽ tàn phai rất mau như một bóng ma trong sinh hoạt bình thường của con người khi trí thức bắt đầu phát triển. Trong một số trường